

Dániel könyve – Százegy

A szövetség követe: A megtisztítástól a megtisztításig

Jeff Pippenger

2024-02-29

Az a hét, amelyben Krisztus megerősítette a szövetséget, az Ő keresztségétől addig az időszakig terjedt, amikor Krisztus a mennyei szentélyben felállt István megkövezésekor.

Ő azonban, mivel betelt Szentlélekkel, szilárdan az égre tekintett, és látta az Isten dicsőségét, és Jézust, amint az Isten jobbjára felül áll; és így szólt: Íme, látom a megnyílt egeket, és az Emberfiát, amint az Isten jobbjára felül áll. Erre azok hangosan felkiáltottak, befogták fülüket, és egy akaratlanul reárohantak, majd kivonszolták őt a városon kívülre, és megkövezték; a tanúk pedig ruháikat egy ifjú lábához rakták le, akinek Saul volt a neve. És megkövezték Istvánt, miközben ő könyörgött Istenhez, és ezt mondta: Uram Jézus, vedd magadhoz lelkemet! Azután térdre esett, és hangos szóval felkiáltott: Uram, ne ródd fel nekik ezt a bűnt! És amikor ezt mondta, elszenderedett. Cselekedetek 7:55–60.

Amikor Istvánt megkövezték, és Mihály felállt, az evangélium a pogányokhoz ment, mert addig az időig az evangélium a zsidókra volt korlátozva.

„Akkor — mondta az angyal — »egy hétig [hét évig] sokakkal megerősíti a szövetséget.« A Megváltó szolgálatának megkezdése után hét évig az evangéliumot különösen a zsidóknak kellett hirdetni; három és fél évig maga Krisztus, azután pedig az apostolok által. »A hét felén véget vet a véresáldozatnak és az ételáldozatnak.« Dániel 9:27. Kr. u. 31 tavaszán Krisztus, az igazi áldozat, feláldoztatott a Golgotán. Ekkor a templom kárpitja kettéhasadt, jelezve, hogy az áldozati szolgálat szentsége és jelentősége megszűnt. Elérkezett az ideje annak, hogy a földi véresáldozat és ételáldozat véget érjen.”

„Az az egy hét — hét esztendő — Kr. u. 34-ben ért véget. Ekkor István megkövezése által a zsidók végleg megpecsételték az evangélium elutasítását; a tanítványok pedig, akiket az üldözés szétszórt, „mindenfelé jártak, hirdetve az igét” (Csel 8:4); és nem sokkal ezután Saul, az üldöző, megtért, és Pállá lett, a pogányok apostolává.” Jézus élete, 233.

A 34. évben véget ért a szent hét (kétezer-ötszázhusz nap), és az ókori Izráel elválasztatott Istentől; kegyelmi ideje teljesen lezárult. Ezen a ponton az ókori Izráelre a szövetség elutasítása és az Isten Fiának keresztre feszítése miatt kimért megtorlás Isten végrehajtó ítéletének hatálya alá került. Isten hosszútűrő irgalmában elhalasztotta Jeruzsálem pusztulását az ostromig és a pusztulásig, Kr. u. 66-tól Kr. u. 70-ig.

Dániel könyvének kilencedik fejezetében azok az igék, amelyek azonosítják azt a hetet, amelyben Krisztus megerősítette a szövetséget, azt is azonosítják, hogy a pogány Róma („az eljövendő fejedelem”) elpusztítja a várost és a szenthelyet; Isten azonban hosszan tűrő irgalmában időt adott az ősi Izráel fiainak arra, hogy meghallják az evangéliumot, és döntést hozzanak, miként atyáik tették Krisztus és a tanítványok közöttük végzett szolgálatának hét esztendeje alatt.

„Közel negyven esztendőn át azután, hogy maga Krisztus kimondta Jeruzsálem veszedelmét, az Úr késleltette ítéleteit a város és a nemzet fölött. Csodálatos volt Isten hosszútűrése evangéliuma elutasítóival és Fiának gyilkosaival szemben. A terméketlen fáról szóló példázat Istennek a zsidó nemzettel való bánásmódját ábrázolta. Elhangzott a parancs: „Vágd ki; miért foglalja a földet hiába?” (Lukács 13:7), de az isteni irgalom még egy rövid ideig megkímélte azt. Még sokan voltak a zsidók között, akik nem ismerték Krisztus jellemét és munkáját. És a gyermekek sem részesültek azokban a lehetőségekben, sem nem kapták meg azt a világosságot, amelyet szüleik megvetettek. Az apostolok és munkatársaik prédikálása által Isten világosságot ragyogtatott rájuk; megadatott nekik, hogy meglássák, miként teljesedett be a prófécia nemcsak Krisztus születésében és életében, hanem halálában és feltámadásában is. A gyermekek nem ítéltettek el a szülők bűneiért; de amikor, ismerve mindazt a világosságot, amely szüleiknek adatott, elvetették a nekik adott további világosságot is, részeseivé lettek szüleik bűneinek, és betöltötték gonoszságuk mértékét.”

„Isten Jeruzsálem iránt tanúsított hosszútűrése csak megerősítette a zsidókat makacs bűnbánatlanságukban. A Jézus tanítványai iránt tanúsított gyűlöletükkel és kegyetlenségükkel elutasították az irgalom utolsó felajánlását. Ekkor Isten megvonta tőlük oltalmát, és visszatartó hatalmát eltávolította Sától és angyalaitól, úgyhogy a nemzet annak a vezérnek az uralma alá került, akit maga választott. Fiai megvetették Krisztus kegyelmét, amely képessé tette volna őket arra, hogy gonosz indulataikat legyőzzék, és most ezek váltak győzteseikké. Sától fellobbantotta a lélek legvadabb és legzüllöttebb szenvedélyeit. Az emberek nem mérlegeltek; túl voltak az ész szaván — indulat és vak düh uralma alatt álltak. Kegyetlenségükben sátánivá lettek. A családban és a nemzetben, a legmagasabb és a legalacsonyabb osztályok között egyaránt gyanakvás, irigység, gyűlölet, viszálykodás, lázadás, gyilkosság uralkodott. Sehol sem volt biztonság. Barátok és rokonok árulták el egymást. A szülők megölték gyermekeiket, a gyermekek pedig szüleiket. A nép vezetőinek nem volt erejük önmaguk felett uralkodni. A megfélemltetlen szenvedélyek zsarnokokká tették őket. A zsidók hamis tanúbizonyságot fogadtak el, hogy elítéljék Isten ártatlan Fiát. Most hamis vádak tették bizonytalanná saját életüket. Cselekedeteikkel már régóta ezt mondták: „Tűnjék el előlünk Izráelnek Szentje!” Ésaías 30:11. Most kívánságuk teljesült. Isten félelme többé nem nyugtalanította őket. Sától állt a nemzet élén, és a legfőbb polgári és vallási hatóságok az ő uralma alatt voltak.” A nagy küzdelem, 27, 28.

Mint a szövetség Követe, Krisztus először kizárólag a zsidókkal foglalkozott. A 34. évben, István megkövezésekor az evangélium azután a pogányokhoz ment, és elérkezett Isten végrehajtó ítéletének ideje, jóllehet Isten irgalmában ezt az időpontot mintegy negyven esztendővel elhalasztotta.

A szövetség Követeként, a Malakiás harmadik fejezetének beteljesedéseként Krisztus kétszer megtisztította a templomot. Ezt egy olyan időszakban tette, amely különösen el volt különítve a szövetség népe számára, akiket akkor félretettek és elbocsátottak, valamint azok számára is, akik akkor az új választott néppé lettek. Amikor ez az időszak lezárult, megkezdődött Isten végrehajtó ítéletének ideje. Keresztelő János volt az a követ, aki előkészítette az utat Krisztus ama munkája számára, hogy új választott népet támasszon, amellyel szövetségre lép.

A két templomtisztítás szemléltető tanítás volt, amely Krisztusnak a lélek templomának megtisztítására irányuló munkáját azonosította. Amikor a szövetség Követe hirtelen megjelenik Malakiás harmadik fejezetében, megtisztítja és meg is tisztogatja Lévi fiait, avégett, hogy olyan áldozati ajándék jöjjön létre, mint a régi napokban.

De ki állhatja eljövételének napját? és ki állhat meg, amikor megjelenik? mert olyan ő, mint az ötvös tüze, és mint a ruhatisztítók lúgja. És leül, mint az ezüst ötvöse és tisztítója; megtisztítja Lévi fiait, és megtisztogatja őket, mint az aranyat és az ezüstöt, hogy igazságban vigyenek áldozati ajándékot az Úrnak. Akkor kedves lesz az Úr előtt Júda és Jeruzsálem áldozati ajándéka, mint a régi napokban, és mint a hajdani esztendőkből. Malakiás 3:2–3.

Malakiás harmadik fejezete, valamint a templom két megtisztítása a Lévi fiainak hitében bekövetkező tökéletességet jelképezi, amelyet a Szövetség Követe visz véghez. Lévi fiainak hitében való tökéletességet az arany megtisztítása jelképezi.

„Mindazoknak, akiknek bármiféle befolyásuk van a szanatóriumban, összhangba kell kerülniük Isten akaratával; meg kell alázniuk önmagukat, és meg kell nyitniuk szívüket Krisztus Lelkének drága befolyása előtt. A tűzben megpróbált arany a szeretetet és a hitet jelképezi. Sokan csaknem teljesen híjával vannak a szeretetnek. Az önelégültség megvakítja szemüket nagy szükségük felismerésére. Határozott szükség van az Istenhez való mindennapi megtérésre, valamint a vallásos élet új, mély és napról napra megújuló tapasztalatára.”
Testimonies, 4. kötet, 558.

Malakiás harmadik fejezete, valamint a templom kétszeri megtisztítása a tudás gyarapodásának megértésében való tökéletességet jelképezi a bölcsékben, akik Lévi fiai; ezt a Szövetség Követe viszi véghez. Lévi fiainak tökéletességét az ezüst megtisztítása jelképezi.

Az Úr beszédei tiszta beszédek; mint a föld kemencéjében megpróbált ezüst, hétszer megtisztítva. Zsoltárok 12:6.

A szövetség Követe úgy volt rendelve, hogy megtisztítsa Lévi fiait, miként az ezüstöt és az aranyat. Isten Igéje az, ami megtisztít, mert megtisztulni annyi, mint megigazulni és megszentelődni.

Szenteld meg őket a te igazsággoddal: a te igéd igazság. János 17:17.

Keresztelő János volt az a követ, aki a Malakiás harmadik fejezetének első beteljesedésében előkészítette az utat a szövetség Követe előtt, és e tekintetben üzenete négyrétű természetű volt. Munkája magában foglalta annak a megtisztító munkának az azonosítását, amelyet a szövetség Követe volt elvégezni hivatott, és annak bemutatását, hogy az elvégzett megtisztító munka a szérű megtisztításának cselekedeteként volt ábrázolva. Azonosította, hogy az egykori választott nép ekkor már félretételének folyamatában volt. Isten népe elé tárta továbbá a laodiceai üzenetet is, ezáltal megmutatva nekik bűneiket és atyáik bűneit. Mindezeket a valóságokat az „eljövendő harag” összefüggésébe helyezte. Az utat előkészítő követ munkája olyan valakinek a szolgálatát ábrázolta, aki soha nem részesült oktatásban azon nép oktatási rendszerében, amely félretételének folyamatában volt.

„Keresztelő Jánosban az Úr olyan hírnököt támasztott Magának, hogy elkészítse az Úr útját. Arra rendeltetett, hogy a világnak rendíthetetlen bizonytságot tegyen a bűn megfeddésében és elítélésében. Lukács, amikor küldetését és munkáját hirdeti, ezt mondja: „És öelötte fog járni Illés szellemével és erejével, hogy az atyák szívét a gyermekekhez térítse, és az engedetleneket az igazak bölcsességére; hogy az Úrnak kész népet állítson” (Lukács 1:17).”

„A farizeusok és szadduceusok közül sokan eljöttek János keresztségére, és hozzájuk szólva ezt mondta: „Mérgetes kígyóknak fajzata, ki intett meg titeket, hogy meneküljétek az eljövendő harag elől? Teremjétek azért megtéréshez méltó gyümölcsöket; és ne gondoljátok, hogy ezt mondhatjátok magatokban: Ábrahám a mi atyánk; mert mondom nektek, hogy Isten ezekből a kövekből is támaszthat fiakat Ábrahámnak. Immár pedig a fejsze is a fák gyökerére vettetett: azért minden fa, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágattatik és tűzre vettetik. Én ugyan vízzel keresztelek titeket megtérésre; de aki utánam jön, hatalmasabb nálamnál, akinek saruját hordozni sem vagyok méltó; ő majd Szentlélekkel és tűzzel keresztelek titeket: akinek szórólapátja kezében van, és megtisztítja szérűjét, az ő gabonáját csűrbe takarítja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel” (Máté 3:7–12).

„János hangja úgy emelkedett fel, mint a trombita. Küldetése ez volt: „Kiáltás teljes torokkal, ne kíméld; mint trombita emeld fel szódat, és hirdesd népemnek bűneit, Jákób házának vétkeit” (Ézsaiás 58:1). Nem részesült emberi tudományosságban. Tanítói Isten és a természet voltak. Ám szükség volt valakire, aki Krisztus előtt elkészíti az utat, s aki elég bátor ahhoz, hogy hangját hallassa, mint a régi próféták, megtérésre szólítva a lezüllött nemzetet.” Selected Messages, 2. könyv, 147–148.

William Miller volt a második hírnök, aki előkészítette az utat a Szövetség Követe számára, és Miller személyét és munkáját Keresztelő János előképezte.

„Ezreket indítottak arra, hogy elfogadják a William Miller által hirdetett igazságot, és Isten szolgálói támadtak Illés lelkületével és erejével, hogy hirdessék az üzenetet. Miként János, Jézus előhírnöke, úgy azok is, akik e komoly üzenetet hirdették, kényszert éreztek arra, hogy a fejszét a fa gyökerére vessék, és felszólítsák az embereket, hogy a megtéréshez méltó gyümölcsöket teremjenek.” Early Writings, 233.

Krisztus korának kötekedő zsidóit arra vezették, hogy a Messiásról szóló hamis üzenetben bízzanak. A „Messiás” a görög „Krisztus” szó héber megfelelője, amelynek jelentése: „felkent”.

Az ígét, amelyet Isten elküldött Izráel fiainak, békességet hirdetve Jézus Krisztus által — ő mindenek Ura —, azt az ígét, mondom, ismeritek, amely elterjedt egész Júdeában, Galileától kezdve, a keresztség után, amelyet János hirdetett; miként kente fel Isten a názáreti Jézust Szentlélekkel és hatalommal, aki szertejárt, jót cselekedve és meggyógyítva mindazokat, akiket az ördög hatalma alatt tartott; mert Isten volt vele. Cselekedetek 10:36–38.

Mind a „messiás”, mind a „Krisztus” azt jelenti: „a felkent”. Krisztus a keresztségekor kenetett fel, tehát szigorú értelemben véve a keresztségéig nem volt sem Messiás, sem Krisztus. Az Ő keresztsége prófétai összhangban áll a Jelenések tizedik fejezetében szereplő angyal alászállásával, aki 1840. augusztus 11-én szállt alá, és összhangban áll a Jelenések tizennyolcadik fejezetének

hatalmas angyalának alászállásával is, aki 2001. szeptember 11-én szállt alá. A három prófétai útjelző azonosítja a Szentlélek megnyilvánulását a késői esőben.

Az akadémikuskodó zsidók egy téves felfogáshoz, egy hamis prófétai üzenethez ragaszkodtak, miszerint a Messiás egy szó szerinti földi királyságot hoz létre, amelyben Izráel nemzete kormányozza a világot. Ez egy hamis üzenet volt, amely „békét és jólétet” ígért.

William Miller üzenetének két fő eleme volt. Az első a szentély megtisztítását azonosító időprófeciák alkalmazása volt, a második pedig a Protestánsok által hajlamosan elfogadott, az ezeréves millenniummal kapcsolatos katolikus értelmezés elutasítása. A millennium e hamis felfogása, amely azt a béke és jólét ezer esztendejeként azonosította, ugyanannak a Messiás királyságáról vallott hamis nézetnek a megfelelője volt, amelyet a szörszállhasogató zsidók vallottak.

Az a két tanú azonosít egy hamis késői eső-üzenetet, amely „békét és jólétet” ígér annak a hírnöknek a története harmadik és végső beteljesedésében, aki előkészíti az utat a Szövetség Követe számára, hogy hirtelen eljöjjön az Ő templomába. Ez a hamis késői eső-üzenet a „béke és biztonság” üzeneteként van azonosítva, ellentétben Keresztelő János üzenetével, aki kijelentette, hogy „minden fa pedig, a mely nem terem jó gyümölcsöt, kivágattatik és tűzre vettetik”, amikor elérkezik „a bekövetkezendő harag”. Ezt Miller azon azonosítása is jelképezte, hogy nem lesz ezerévi béke, amint a katolicizmus tanítja, mert amikor az Úr visszatér, eljövetele fényességével elpusztítja a földet.

És nektek, akik háborúságot szenvedtek, nyugodalmat velünk együtt, amikor megjelenik a mennyből az Úr Jézus az ő hatalmának angyalaival, tűznek lángjában, bosszút állva azokon, akik nem ismerik Istent, és akik nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliumának: akik meg fognak lakolni örök veszedelemmel az Úr színétől és az ő hatalmának dicsőségétől. 2 Thesszalonika 1:7–9.

Az első két hírnök, akik előkészítették az utat a Szövetség Követe számára, hogy szövetségre lépjen egy új választott néppel, azt szemléltetik, hogy a „békesség és biztonság” hamis késői eső-üzenete, amely a laodiceai adventizmus harmadik nemzedékében fogalmazódott meg, Sátán terve szerint arra szolgál, hogy megakadályozza a laodiceai adventizmus negyedik nemzedékét abban, hogy felismerje az iszlám szerepét, amint azt a harmadik Jaj jelképezi.

A Lévi fiai által jelképezettekért végbevitt megtisztítás folyamatában annak, aki Keresztelő János után jön, kezében a szórólappal kellett alaposan felsöpörnie és „megtisztítania” szérűjét. Ezt a munkát az Ő Igéje viszi véghez.

„Akinek szórólapátja a kezében van, és megtisztítja szérűjét, s az Ő búzáját csűrbe takarítja.” Máté 3:12. Ez a tisztítás egyik ideje volt. Az igazság szavai által a polyva elválasztatott a búzától. Mivel sokan túlságosan hiúk és öngazak voltak ahhoz, hogy a feddést elfogadják, és túlságosan világkedvelők ahhoz, hogy az alázat életét elfogadják, elfordultak Jézustól. Sokan ma is ugyanezt teszik. A lelkek ma ugyanúgy próbára tétetnek, mint azok a tanítványok a kapernaumi zsinagógában. Amikor az igazság eléri a szívet, látják, hogy életük nincs összhangban Isten akaratával. Látják, hogy önmagukban teljes változásra van szükség; de nem

hajlandók felvállalni az önmegtagadó munkát. Ezért megharagszanak, amikor bűneik feltárulnak. Megbotránkozva elmennek, miként a tanítványok is elhagyták Jézust, zúgolódva: „Kemény beszéd ez; ki hallgathatja őt?” Jézus élete, 392.

A késői eső üzenete Habakuk második fejezetének „vitája”, és az igazság szavai azok, amelyek elválasztják a polyvát a búzától. Ez az elválasztás az a megtisztítás, amelyet a Szövetség Követe visz véghez. A millerita történelemben Dániel nyolcadik fejezetének tizennegyedik verse olyan megtisztítást eredményezett, amikor először kudarcot vallott, és előidézte Habakuk második fejezetének késedelmi idejét, valamint a tíz szűzről szóló példázatot Máté huszonötödik fejezetében. Amikor az Éjféli Kiáltás üzenete végül beteljesedett 1844. október 22-én, még nagyobb megtisztítást eredményezett. Ekkor érkezett meg hirtelen a Szövetség Követe, és megkezdte a végső megtisztítást és megtisztulást. Az a mozgalom, amely átment a három megtisztulás és megtisztítás közül az első kettőn, a harmadikban elbukott, és 1863-ban Laodicea pusztájába küldetett.

A millerita történelemben először a protestánsok tisztítottak meg az igazság szavai által; ezt követően pedig az első angyal mozgalmá tisztított meg a harmadik próbaüzenet megérkezésekor. Ám azok, akik 1798-tól 1844-ig, a negyvenhat év alatt a millerita templom építői voltak, nem állták ki a harmadik próbát, amely 1844. október 22-én érkezett el, noha a tíz szűzről szóló példázatot tökéletesen betöltötték.

„Sokan azok közül, akik az első és a második angyal üzenete nyomán kimentek a Vőlegény fogadására, elutasították a harmadik, az utolsó próbaüzenetet, amelyet a világnak hirdetni kell, és hasonló álláspontra helyezkednek majd akkor is, amikor elhangzik az utolsó hívás.

„E példázat minden egyes részletét gondosan tanulmányozni kell. Bennünket vagy az okos, vagy a balga szüzek képviselnek.” Review and Herald, 1899. október 31.

Az a prófétai történelem, amely a harmadik angyal megérkezésével kezdődött 1844. október 22-én, kudarcot vallott, és az 1863-as lázadással ért véget. White testvérnő 1850-re a következő üzenetet vetette papírra.

„Az Úr január 26-án látomást adott nekem, amelyet most elbeszélek. Láttam, hogy Isten népe közül némelyek tompák és tespedők voltak; csupán félig voltak ébren, és nem ismerték fel azt az időt, amelyben most élünk; továbbá hogy a „férfi” a „piszokseprűvel” már belépett, és némelyeket az a veszély fenyegetett, hogy elsodortatnak. Könyörögtem Jézusnak, hogy mentse meg őket, kegyelmezzon nekik még egy kevéssé, és engedje, hogy meglássák rettenetes veszélyüket, hogy felkészülhessenek, mielőtt örökre túl késő lenne. Az angyal így szólt: „A pusztulás úgy közeleg, mint egy hatalmas forgószelel.” Könyörögtem az angyalnak, hogy szánja meg és mentse meg azokat, akik szerették ezt a világot, ragaszkodtak javaikhoz, és nem voltak hajlandók elszakadni azoktól, és feláldozni azokat, hogy felgyorsítsák a követek útját a megéhezett juhok táplálására, akik a lelki eledel hiányában pusztultak.”

„Amint szegény lelkeket láttam meghalni a jelenvaló igazság hiánya miatt, és némelyek, akik azt vallották, hogy hisznek az igazságban, hagyták őket meghalni azáltal, hogy visszatartották az Isten munkájának előreviteléhez szükséges eszközöket, a látvány túlságosan fájdalmas volt,

és kértem az angyalt, hogy vegye el azt előlem. Láttam, hogy amikor Isten ügye javaik egy részét kívánta, úgy távoztak el szomorúan, mint az ifjú, aki Jézushoz ment, [Máté 19:16–22.] és hogy hamarosan az eláradó ostor végigvonul, és minden vagyonukat elsöpri, s akkor már túl késő lesz földi javakat feláldozni, és kincset gyűjteni a mennyben.” Review and Herald, 1850. április 1.

1850-re a porseprűs ember már megérkezett. 1844. október 22-én a szövetség Követe hirtelen eljött az Ő templomába, és megkezdte Lévi fiainak megtisztításának és megpurifikálásának művét.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Ma a lelkek próbának és megmérettetésnek vannak kitéve, és sokan ugyanazon az úton haladnak át, amelyet azok tapostak ki, akik elhagyták Krisztust. Amikor az Ige próbára teszi őket, elutasítják az isteni Tanítót. Amikor megfeddetnek azért, mert életük nincs összhangban az igazsággal és az igazságossággal, elfordulnak a Megváltótól; és döntésük, miként a megbotránkozott tanítványoké, soha többé nem fordítatik vissza. Többé nem járnak Krisztussal. Így teljesednek be e szavak: »Kinek szórólapátja kezében van, és megtisztítja az ő szérűjét, és csűrbe takarítja az ő búzáját.«” Signs of the Times, 1901. május 15.